

Lagere School
De Robbert

ROBPORTER van HOOP

juni 2020

Directeur Roel: “De aarde verbindt ...”

Wanneer ik deze robporter niet zou starten met te schrijven over de coronacrisis, zou dit wat buitenaards lijken. Er is reeds veel gezegd, becommentarieerd, geschreven en weerlegd. Plots was het virus overal of moesten we vooral zorgen dat het niet overal zou opdagen. Er werden vergelijkingen gemaakt met oude catastrofes zoals de pest in de middeleeuwen, ebola in de Afrikaanse landen of de varkensgriep dichterbij huis. Om nog niet te spreken over de gevolgen van IS, AL Quaida en de complottheorieën van losgeslagen wereldleiders die weliswaar een voedingsbodem zochten voor eigen ophemeling.

Het is absoluut een feit dat heel de corona-crisis vele zware en negatieve gevolgen kenden voor on-

ze kinderen, onze gezinnen, onze leerkrachten en onze school. ‘Afstands-onderwijs’, ‘pre-teaching’, ‘google-meetings’, ‘exit-strategie’ werden plots dagelijkse nieuwe begrippen. Toch waren er hier en daar positieve tekenen van hoop.

Daarom laten we in deze Robporter enkele schoolparticipanten aan het woord. Hoe hebben zij de corona ervaren? Kan je toch ergens een positieve noot in de crisis vinden? En zo bouwen we aan een robporter van hoop.

Voor mezelf werd het ook een bijzonder intense periode die ik graag als eerste met jullie wil delen. Als crisis-manager was het immers niet altijd evident om een school te leiden. Daarnaast werd deze tijd nog eens gekruidd met enkele persoonlijke gebeurtenissen.

Al reeds erg vroeg werd ik zelf geconfronteerd met corona. In Europa was er toen bijna nog geen sprake van. Mijn oudste zoon werd door zijn prof van de VUB naar Viëtnam gezonden. En dit voor zijn thesis-onderzoek. De corona kende echter al zijn eerste sporen in Japan. Door zijn tussenlanding in de transitruimte van Hongkong geraakte hij in problemen. Onterecht werd hij in quarantaine geplaatst in een afstands motel op een afgelegen eiland. In dit communistisch land lees je beter ‘isolatie’ dan ‘quarantaine’. Volledig afgezonderd van de buitenwereld werd zijn droge rijstmaaltijd 3x/dag vanop afstand gedeponneerd.

MOED
HOOP
en een beetje
GELUK

De Belgische ambassade bemiddelde tevergeefs. Onze zoon, niet van een kleintje vervaard, hield zich kranig, maar op dag 8 brak zijn veer. Gelukkig trok de virtuele wereld hem er door. Via whatsapp boden we ouderlijke liefde waar we konden en wisselden we anekdotes en levenservaringen uit. De reeds sterke band tussen ouder en kind werd vergroot. Samen kwamen we er door! Gegarandeerd zal deze ervaring verteld worden aan toekomstige kleinkinderen. ***“Wil je geen kennis verloren laten gaan en ze in de tijd laten reizen vertrouw ze dan toe aan kinderen.” (wijsheid van een ouderling van de Afrikaanse Bambara)***

Nadat onze school in lockdown ging, kreeg ik onmiddellijk zelf het virus te pakken. Ik werd thuis in zelfquarantaine geplaatst en leefde gescheiden van tafel en bed van de nog aanwezige gezinsleden. De dagelijkse hoge hartslag baarde me het meeste zorgen naast al de andere vervelende nevenverschijnselen. Met dank aan mijn arts die me zeer goed opvolgde. Als ‘buitenmens’ vertoefde ik hoofdzakelijk in mijn biologische tuin of bij wat kouder weer onder het overdekt terras. Het gezin zo dichtbij... achter glas. Maar toch ging het sociale leven aan me voorbij. Vanop afstand leidde ik mijn school verder als crisismanager en haalde ik voldoende kracht uit de natuur... uit de aarde... Eigenlijk zou een mens wat vaker moeten ‘aarden’ om terug wat dichterbij zijn medemens te groeien. ***“De aarde is de moeder van al het bezielde, ze verbindt de voorbije, huidige en toekomstige generaties.” (Gezegde van de Afrikaanse Gikuyu)***

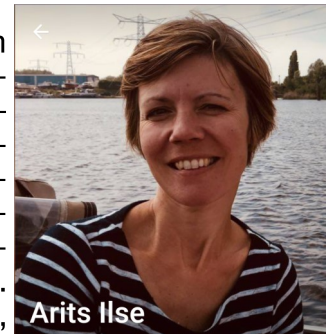
Terugkerend van hun reis naar Gran Canaria kreeg mijn schoonvader het vernietigende en ‘eindige’ nieuws te horen dat hij nog drie maanden te leven had. Onethisch werd hij palliatief door de corona ook in quarantaine geplaatst. Bezoek werd tot een minimum gereduceerd. Mijn echtgenote slaagde er in om vanop afstand, weliswaar met mondmasker en beschermingskleding, haar vader te bezoeken. Er was geen kans tot aanraking en ‘echt’ persoonlijk contact. Zelf moest ik het doen met een zeldzaam bezoek, ondanks mijn goede persoonlijke band met hem. Tot op de dag van vandaag dragen we hier de naweeën van. Als ik kijk naar wat reeds achter me ligt, moet ik jammer genoeg vaststellen dat ik al veel te veel goede vrienden en dierbaren, te vroeg, heb verloren. Maar nog nooit zag ik zo een dierbare –in eenzaamheid– met zoveel pijn naar de overkant reizen. Het menselijke was letterlijk ver weg van dit (zieken)bed. Ons gezin en onze kinderen gingen door een hel. Tot op de laatste dag, tot op het allerlaatste moment moesten we allen wachten om afscheid te nemen van pa en bompa. Het leed was zelfs toen nog niet geleden. De richtlijn van 15 aanwezigen bij een uitvaart fnuikte verder ons groot gezin. Partners moesten lijdzaam toezien en thuis blijven. De nodige troost tussen de familieleden bleef door de 1,5 meter distance in de koude kerk hangen. Machteloos zag ik al mijn gezinsleden verdrinken in hun eigen verdriet.

Het was de wens van bomma dat de vriend des huizes pater Christiaan, een kranige 92-jarige franciscaan, de uitvaart leidde. Heel zijn leven ontfermde hij zich over de foormensen, woonwaggenbewoners en daklozen. Na 25 minuten kon de pater het niet meer aanzien. Hij vroeg om onze eenzame stoelen achter te laten en rond de kist te komen staan. Schouder aan schouder verstregelden we ons in onze verdrietige bubbel en zo kreeg pa en bompa eindelijk het afscheid wat hij verdiende. De emoties kregen nu de vrije loop. De pater nam ook letterlijk afstand van de voorgedrukte teksten. Op zijn eigenzinnige wijze zei hij: ***“Beste familie van Etienne, beste vriend Etienne... zal ik jullie eens wat vertellen. Ik heb de symbolen van wierook en wijwater niet nodig om Etienne te zegenen. Ik zal hem zegenen met een anekdote van vroeger. Ik heb Mia en Etienne nog weten vrijen op de kermis...”*** (en zo ging hij nog even verder...) ***“Wat zou ik zonder anderen kunnen uitrichten? Toen ik hier neerstreek lag ik in hun handen, als ik hier wegga word ik op hun handen gedragen.” (mondelijke overlevering van de Afrikaanse Malinke)***

Als we onvoldoende aandacht besteden aan de kleine dingen op ons werk, in ons gezin, in onze school, onder de collega's, rondom ons, staan we plotseling voor heuse aardschokken.

Zorgcoördinatrice Ilse Arits: “Er zijn voor alle kinderen...”

Ik blijf nog met verbijstering kijken naar hoe corona onze wereld met een vingerknip kon veranderen. Persoonlijk vond ik het moeilijk om mijn familie en vrienden zo lang te moeten missen. Gelukkig waren er mogelijkheden te over om op een moderne manier contact te houden. Als gezin werden we gelukkig gespaard van hele grote zorgen. Corona sloeg hier gelukkig niet toe, er waren geen zorgen over verlies van werk, de opgroeiende kinderen gingen knap met deze crisis om (al is het zwaar om de vrijheid van het kotleven in te ruilen voor het gezinsleven zonder vrienden). Samen konden we weer genieten van de ‘kleine’ dingen, een barbecue, wandelen, rusten...

Arits Ilse

Ik was blij toen we de poorten weer open mochten zetten voor onze leerlingen. Helaas met zo veel beperkingen, waardoor naar school gaan niet meer hetzelfde is. De blijde gezichtjes weerzien deed me deugd, helaas met het besef dat er bij sommige leerlingen ook verdriet achter schuilt.

Ik hoop dat we kunnen genieten van een mooie zomer, samen met wie ons lief is. Voor mij geen verre verplaatsingen, ik ga genieten in eigen tuin en op andere mooie plekjes in de buurt. Intussen weten we dat we nog niet verlost zijn uit de grip van het virus. Ik kijk hoopvol richting september. We zullen ons uiterste best doen om er te zijn voor alle kinderen, op welke manier dan ook.

Fijne vakantie !

Secretaresse Lene Tuyaerts: “Samen zullen we blijven hopen op...”

Bij de start van 2020 had niemand kunnen denken dat het een jaar met zoveel impact zou worden.

Corona kwam... in China. Zo ver bij ons vandaan. Wie stond er bij stil dat het tot hier zou komen?

En dan kwam het dichterbij en veroverde het Europa. Daar waren we niet op voorbereid. De onrust en de angst voor het onbekende kregen onbewust een plaats in mijn dagelijks bestaan.

Onverwacht bracht de lockdown ‘rust’ in de onrust. Ik werkte van thuis uit voor het administratieve stuk van de school en de scholengemeenschap. Ik combineerde mijn gezin en mijn werk zonder veel probleem. Omdat alle andere ‘verplichtingen’ wegvielen, was er tijd ... tijd voor elkaar, tijd voor een dagelijkse wandeling met mijn zoon, tijd om mondklappers te maken, tijd voor ‘rust’, ... Kortom tijd voor dingen waar voor de lockdown geen tijd voor was of geen tijd voor vrij gemaakt werd. In deze periode kon ik mijn batterijen opladen en mee helpen met de voorbereidingen voor de herstart van de school.

Langzaam aan kwam de onrust terug. Maar wel anders. Ik besepte dat ik mensen om me heen miste. Ik wist al dat mensen elkaar nodig hebben, nodig hebben om te leven, om te groeien. Dit is in deze corona-periode nog veel duidelijker geworden voor mij en voor vele anderen.

Ik ben dankbaar voor de verbondenheid die zich verspreid heeft onder de mensen. Samen komen we deze crisis door. Samen zullen we verder gaan. Samen zullen we blijven hopen op, geloven in en bouwen aan een mooie toekomst.

Ouder Fethiye Fansa: “Hoop op heldere dagen...”

Ondanks deze ellendige corona-tijd vind ik het zeer fascinerend hoe mensen behulpzaam zijn en de enorme verbondenheid onder elkaar heerst. Wat heb ik genoten van deze tijd. Ik twijfelde om dit te zeggen, maar dit is wat ik toch heb ervaren. Wij zijn ook als gezin gegroeid. Uiteraard met een lach, maar zeker ook met een traan. Er waren genoeg pittige dagen en deze hebben we opgevuld door samen te ontspannen, spelen in het water, samen bakken, creatieve spelletjes spelen die onze juffen ons adviseerden. Ook de natuur zien, ruiken, voelen en met je hele lichaam ervaren. Kletsen over alles waar we eerder niet aan toekwamen. De kinderen zien opgaan in hun fantasie, smerige gezichtjes, zonnenschijn,

mindful zijn. Het deed deugd om te kunnen genieten van kleine dingen samen met mijn gezin. Het wegvallen van onze drukke levensstijl deed ons beseffen hoe belangrijk de huiselijke rust is. Dit was het beste excuus om te kunnen genieten van de tijd die we hadden voor elkaar. Natuurlijk kunnen we er niet langs kijken wat ons schoolteam voor ons kinderen overhad. Langs deze weg wil ik jullie bedanken voor de telefoontjes en mailtjes om te vragen hoe het ging met ons. Dit maakte onze dag telkens al een stuk beter. Dank jullie wel voor de steun die jullie ons hebben geboden. Ik ben dankbaar voor alles. Het was zeker niet allemaal zo perfect, maar het had ook allemaal veel erger kunnen zijn. Met hoop op heldere dagen wens ik jullie allen een fijne vakantie !

nen zijn. Met hoop op heldere dagen wens ik jullie allen een fijne vakantie !

Leerkracht Tanja Duysters: “Mensen op handen dragen...”

En ineens stond de wereld stil. Iedereen ‘in zijn kot’ en dan maar wachten hoe lang dit zou duren. Een strijd tegen een onzichtbare vijand, wie had dit ooit geacht? Alles was zo anders terwijl iedere dag hetzelfde was. Een soort vakantie voor sommigen terwijl de ziekenhuizen volstroonden. Een leven tussen angst en hoop. Tussen genieten van elkaar, en treuren om de doden. Zo veel en toch ook niks om aan te denken. Tranen bij de ramen, en dan dansen op Tik Tok. Witte lakens, beren en regenbogen kleuren de straat. Intussen leerden we de kleine dingen terug appreciëren. Waarom is dit moeten gebeuren? Misschien een wijze les voor iedereen? Je moet hem natuurlijk wel willen zien.

Hopelijk blijft het bij die ene keer en hebben we het tegen onze kleinkinderen over die dag dat de scholen hun deuren sloten. Over die keer dat we snakten naar een knuffel maar het bij een raambezoekje bleef. Hopelijk vertellen we hen ook over de mooie dingen die we toen mee mochten maken, over het ‘samenzijn’. Hopelijk blijven we de mensen op handen dragen die er toen voor ons waren... blijft er iets van dat warme gevoel hangen. Hoe dan ook, samen staan we sterker. Al is het dan op anderhalve meter.

Muzische Juf Carine Hillen: *“Blij met kleine dingen...”*

'MY CORONA'

JUF Carine

Exit, here we come. We komen stilletjes aan uit de lockdown. We mogen weer uit ons kot, maar niet te zot. Nu we weer op café en restaurant mogen, kan de vakantie beginnen. Het ziet er dus naar uit dat dit alles binnen afzienbare tijd een vage herinnering is. Zou dat niet jammer zijn? Want al liepen we met z'n allen soms de muren op door de maatregelen, al gingen we minstens één keer per dag naar de winkel om toch maar even bij andere mensen te zijn, er waren toch ook heel mooie kanten aan deze gedwongen cocoon-periode?!

O ironie. In een periode waarin we niemand mochten vastpakken of op café of restaurant gaan heb ik meer contact gehad met familie, oude en nieuwe vrienden dan ooit tevoren. Al was het dan via de telefoon, een gratis kaartje van Bpost, WhatsApp of op de stoep: geweldig toch dat er nu tijd was om eens te vragen hoe het écht gaat?

Me worstelend door muzische thuisopdrachten, JibJab, GIMME, video's uploaden en mails van leerlingen, ouders,... kwam ik tot het besef: Een mens is nooit te oud om te leren ☺.

En eens tijd om: te lezen in de zon (Wat hadden we geluk met het weer!), lekker lang tafelen met mijn gezin, te genieten van een luie zondag, op het gemak in de tuin te werken, regenbogen spotten, mijn kapsel te laten groeien, kilometers fietsen,...

We werden de afgelopen maanden blij van kleine dingen: “Er was weer W.C.-papier in de winkel!”, “Creatieve filmpjes en foto's van muzische opdrachten”, “Er staat maar drie man in de rij aan de Colruyt!”, “Kaartje van een leerling in mijn brievenbus”, “Een nominatie bij de Gezinsbond”, “We gaan naar oma en opa!”, “Terug naar school”,...

Ik neem me heilig voor om deze kleine dingen zo lang mogelijk vast te houden voor ik me wellicht toch weer verlies in niet-essentiële uitstapjes, verlangens en aankopen. En me elke keer even af te vragen: is dit wel essentieel?

Een ouder van een leerling: “Heel veel graag zien...”

LOCKDOWN door de ogen van de zesdeklassers

Tijdens de lockdown kregen de leerlingen (en ouders) van het zesde volgende opdracht :

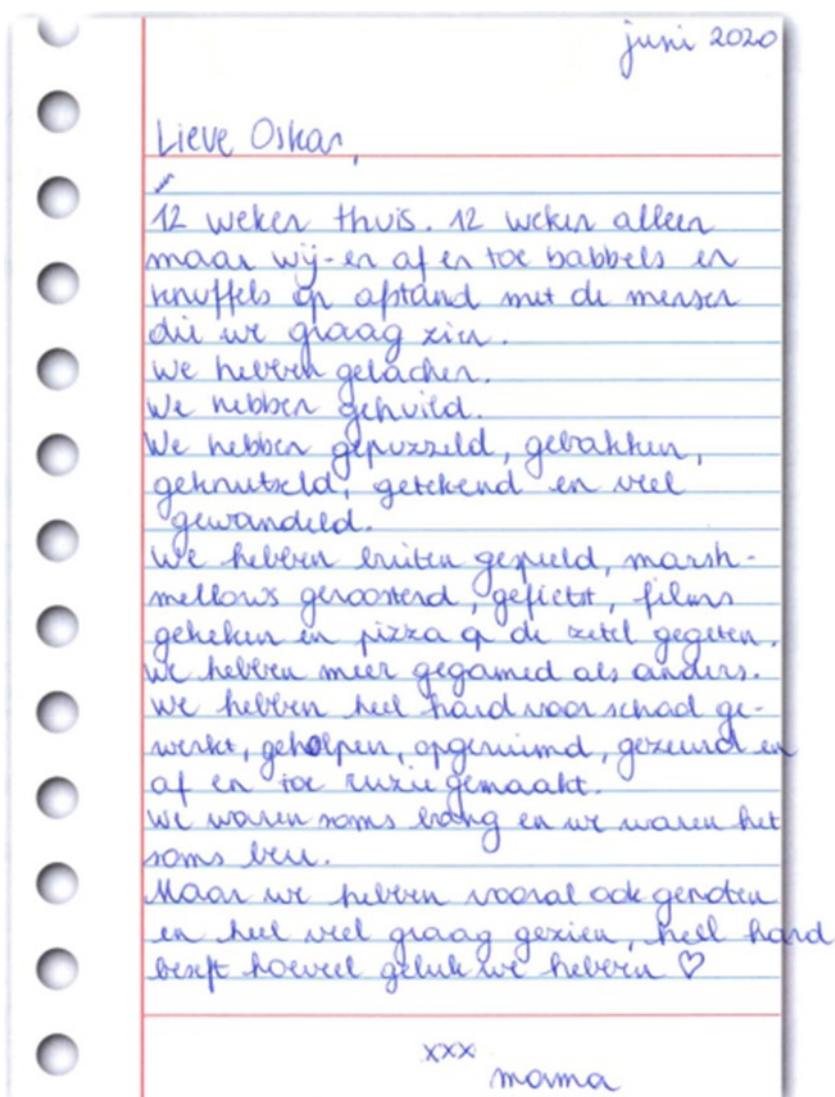
“Je staat er misschien niet elke dag bij stil, maar dat wat er op dit moment in de wereld en zelfs in je eigen gezin gebeurt, is straks onderdeel van onze geschiedenislessen. Het coronavirus zal voor altijd iets zijn waarvan jij kunt zeggen: ‘Dat heb ik meegemaakt!’

Wanneer het schooljaar zijn gewone gangetje had gegaan, hadden jullie nog kunnen werken rond het muzisch project **BACK TO THE FUTURE**. Tijdens dit project zouden er tijdsCapsules geopend worden van de leerlingen die 10 jaar geleden ook op De Robbert zaten. In deze tijdsCapsules zitten voorwerpen, informatie, foto's,... over dingen die de kinderen toen belangrijk vonden. Ook dit schooljaar gingen we met alle leerlingen van De Robbert nieuwe tijdsCapsules maken, die we over tien jaar opnieuw openen. Dit project wordt nu uitgesteld naar volgend schooljaar.

Toch willen we dit niet zomaar aan jullie neus voorbij laten gaan. Daarom maakte ik voor jullie een **COVID-TIJDSCAPSULE-BOEKJE**. Een boekje met jullie herinneringen aan deze periode. Hoe het was om thuis te blijven, niet naar school te gaan of een verjaardag zonder familie te moeten vieren. Je maakt waarschijnlijk wel foto's in deze tijd, maar dat blijven uiteindelijk digitale herinneringen als je ze niet afdrukt.”

Een greep uit de inzendingen:

Brief van een mama aan haar zoon over deze corona-tijd

LOCKDOWN DOOR DE OGEN VAN DE ZESDEKLASSERS

DE MOOIE MOMENTEN IN DEZE PERIODE :

Spelletjes doen met de familie.

Regenboog tekenen.

We deden één weekend alsof we op vakantie waren.

Ik heb veel met de dieren kunnen spelen.

Videobellen met familie

Ik maakte een 'Corona-Lisa' en won hiermee een prijs.

Wat was MINDER LEUK?

We moesten in ons kat blijven.

Thuiswerk is zo saai, in de klas wordt er al eens gelachen.

De grens was dicht.

We konden niet naar oma en opa, familie en vrienden.

Ik moest twee weken in quarantaine.

Wat DEDEN JULLIE OM HET THUIS GEZELLIG TE MAKEN?

Film kijken

Wandelen

W.C.-rol-challenge

Kampvuur in de tuin

Trampoline springen

Petit-beurretaart maken

Samen op berenjacht

Grappen uithalen

Veel tekenen

Zwemmen

Puzzelen

HAD JE IETS TE VIJREN IN DEZE PERIODE? HOE VIJERDE JE DIT?

Pasen : Mama had de eitjes verstopt in de tuin. En nadat we die hadden gevonden, gingen we samen ontbijten.

Mijn verjaardag : Familie in aparte bubbels om verjaardag te vieren. Met 2 vriendjes gaan wandelen en een ijsje eten.

Moederdag : Met de wokpannetjes gegeten en even op afstand naar moeke en omi 'fijne moederdag' gaan zeggen. Zelf cadeautjes gemaakt en afgegeven.

ALS WE STRAKS WEER VEILIG NAAR BUITEN KUNNEN Wat ga je DAN DOEN?

Naar de Efteling gaan.

Hopelijk op kamp gaan.

Vriend uitnodigen om te komen slapen.

Kinderfeest en grote mensenfeest vieren.

Ravotten op de trampoline bij de burens.

Twee van onze jongste leerlingen tekenden hun corona-ervaring.

Picknicken met opa en oma op de grens.

Thuis naar een film kijken met popcorn... gezellig.

Belangrijke mededelingen

- ⇒ In de boekentas van je zoon of dochter vind je op het einde van dit bijzonder schooljaar de laatste **schoolrekening**. Dit is de vierde maar tevens de laatste schoolrekening. Wij hebben er voor geopteerd geen opvang aan te rekenen in deze crisis-tijd. Mogen we er dan ook op rekenen het bedrag zo spoedig mogelijk te betalen.
- ⇒ Onder voorbehoud zal de **kijkdag** doorgaan op vrijdag 28 augustus om **19.00 u**. Wanneer de heersende corona-richtlijnen het dan toelaten mag je komen kennismaken met de klastitularis. Voor een recente update van het al dan niet doorgaan van deze kijkdag vragen we je om onze site www.derobbert.be te raadplegen.
- ⇒ Aangezien we reeds half maart door de lockdown gestopt zijn, zullen de huidige klasgroepen behouden blijven en gebeuren er dit jaar geen klaswijzigingen. De groepen gaan integraal over naar het volgend schooljaar en leerjaar.

Belangrijke data schooljaar 2020-2021

Kijkmoment: vrijdag 28 augustus 2020 (check met de website www.derobbert.be)

Startdag: dinsdag 01 september 2020

Pedagogische studiedag: vrijdag 09 oktober 2020

Lokale verlofdag: maandag 12 oktober 2020

Herfstvakantie: maandag 02 november 2020 tot en met zondag 08 november 2020

Wapenstilstand: woensdag 11 november 2020

Kerstvakantie: maandag 21 december 2020 tot en met zondag 02 januari 2021

Pedagogische studiedag: woensdag 27 januari 2021

Krokusvakantie: maandag 15 februari 2021 tot en met zondag 21 februari 2021

Lokale verlofdag: vrijdag 19 maart 2021

Paasvakantie: maandag 05 april 2021 tot en met zondag 18 april 2021

Feest van de arbeid: zaterdag 1 mei 2021

Hemelvaartsdag: donderdag 13 mei 2021

Brugdag: vrijdag 14 mei 2021

Pinkstermaandag: maandag 24 mei 2021

Begin zomervakantie: donderdag 01 juli 2021

Tekst uit Okra mei 2020

Wat als de kinderen het schooljaar verliezen?
Zou dat erg zijn?

Als ze in plaats van wiskunde te leren, een cake leren bakken?
Als ze mondkmaskers leren maken?
Als ze leren opruimen?
Als ze in plaats van biologie te leren, een boomgaard laten groeien in de tuin?
Als ze liedjes leren zingen voor hun grootouders?

Of hun jongere broers en zussen?
Als ze leren om voor huisdieren te zorgen?
Als ze hun verbeelding ontwikkelen en een kunstwerk schilderen?
Als ze leren om verantwoordelijk te zijn?
Als ze leren om verbonden te zijn met het hele gezin?
Als ze leren om goede mensen te zijn?
Als ze leren en weten dat samen en gezond zijn veel beter is dan het nieuwste mobieltje te hebben?
Als ze dat leren, hebben we misschien geen jaar verloren maar een geweldige toekomst gewonnen.

Onbekend
(uit Okra mei 2020)

Hoop

Half maart viel de wereld voor ons stil. Er werd ons opgedragen “in ons kot” te blijven. De economie viel stil, scholen werden gesloten en de horeca sloot zijn deuren. Sociaal contact was uit den boze, spontane bezoeken bij vrienden aan huis kon niet meer langer. Nieuwsberichten en richtlijnen betreffende het coronavirus werd dagdagelijkse kost. Hoopvol zijn en gelukkig zijn was niet langer vanzelfsprekend. Leo Bormans, onderzoeker en auteur van onder meer “The world Book of Hope” gaf wel een boodschap van hoop: hoop is maakbaar én bijzonder besmettelijk, net zoals het virus.

Ik heb hier over nagedacht en ik kan voor mezelf de conclusie trekken dat ik besmet ben met hoop.

Ik hoop dat mensen meer dan ooit beseffen dat het belangrijk is om eens stil te vallen en terug te vallen op onszelf en op elkaar.

Ik hoop dat datgene wat vanzelfsprekend was geworden, we er nu weer de waarde van inzien.

Ik hoop dat we herontdekken hoe samenhangendheid voelt.

Ik hoop dat we aanvoelen dat we grenzen wel eens overschreden hebben.

Ik hoop dat we begrijpen dat dankbaarheid essentieel is.

Ik hoop dat we voor onszelf en voor elkaar blijven zorgen en beseffen dat zelfliefde en naastenliefde noodzakelijk zijn.

Ik hoop dat we beseffen hoe ontzettend belangrijk de zorg en het onderwijs zijn.

Ik hoop dat nu de wereld vertraagt, de liefde kan versnellen. Liefde voor leerlingen, ouders, oma's en opa's, kinderen....

Ik ben besmet met hoop. En dat is helemaal oké. Hoopvol gedrag maakt een enorm verschil als je met uitzonderlijke situaties wordt geconfronteerd.

Ik ben besmet met hoop. Jij ook?

(geschreven door Mevr. Van Raepenbusch)

LS DE ROBBERT

Kloosterstraat 6
3930 Hamont-Achel

0032 11 44 55 61

secretariaat@derobbert.be

www.derobbert.be

**sportief en eigentijds
sterk in ICT
muzisch
bewogen team**

zorgzaam

groot in kleine dingen

Dank aan de ouders

Beste ouder(s),

Namens het schoolbestuur, de schoolraad en het leerkrachtenteam sta ik erop om jullie als ouder te bedanken voor jullie medewerking in het afstandsonderwijs van uw zoon of dochter, maar zeker ook voor uw begrip voor alle richtlijnen die we dienden te nemen in deze corona-crisis. Het was voor mij ook niet altijd evident om door het bos de bomen nog te zien.

Een fijne vakantie en met vriendelijke groeten,

Roel Truyers

Directeur LS De Robbert
